

İŞÇİLERİN SESİ

15 GÜNLÜK
İŞÇİ GAZETESİ

İŞÇİLER...

İŞÇİ DOSTLARI...

Bugün işçi sınıfı çok yönlü saldırı ve sorunlarla karşı karşıyadır. Bu saldırı ve sorunların kaynağını, uygulanan ekonomik politikalar ve işçilerin örgütsellik düzeyleri oluşturmaktadır.

"Bu anayasa ile ülke yönetilemez", "Bütün bunları (siyasi ve ekonomik kararları) uygulayacağım, isterse adına faşizm desinler", 'Sola diyet borcum yok' diyen 80 öncesinin siyasi liderlerinin başlattığı uygulamalar, 12 Eylül yönetimleri tarafından katmerli olarak ve acımasızca devam ettirildi.

1946 larda başlayan emperyalist sistemle birleşme-bütünleşme (evrensel adıyla Entegrasyon) çabaları, 80 lerde "Yeni İş Bölümü" uygulaması adı altında daha da derinleştirilerek sürdürülüyor. Bu uygulama, içe dönük sermaye yapılanmasının tıkandığı noktada, hızla dışa açılma olarak gerçekleştiriliyor; gereken tüm yasal düzenlemelerle birlikte, toplumsal olarak bütün yargıları, kurumları atomlarına ayırmayı hedefleyen başdöndürücü bir hızla hayata geçiriliyor.

ABD patentli, IMF, Dünya Bankası, OECD imzalarını taşıyan bu çözümleme, Türkiye'yi tarım, turizm ve ulaştırma dışındaki tüm yatırımlarından uzaklaştırıyor. Uluslararası sermayenin daralan pazarına, tüm kapılarını ardına kadar açan Türkiye'de vitrinler, sayısız çeşitlerde peynirlerle, oyuncaklarla, sigara ve içkilerle, her çeşit araçtan elektronik ayalara kadar ithal ürünlerle doluyor.

Serbest piyasa ekonomisi adı altındaki uygulamalarla, fiyatlar yakalanamaz bir hızla yükseliyor. Kurulduğundan buyana, bir yandan toplumun temel gereksinimlerini sağlayan, diğer yandan yatırım ve aramal üreten kamu kuruluşları, yerli-yabancı sermayeye pazarlanıyor. İhracata yönelik çalışmalar adı altında kaynaklar yağmalanıyor.

Bütün bunları "çağ atlamak" olarak tanımlayanlar, bu uygulamaların faturalarını çalışanlara ödetmektedirler. Yıllardır enflasyonun birincil sorumlusu olarak görülen işçi ücretleri, alabildiğine aşağılara çekilerek, maliyetlerdeki yeri %7 lere düşürülmüştür. Böylece uluslararası sermayeye Türkiye, ucuz işgücü ve vergi cenneti olarak sunulmuştur.

Devlet yapılanması yeniden oturtularak Anayasa, kapitalizmi tek kurtuluş sistemi

olarak gören ve devletin toplum için değil toplumun devlet için varolduğunu söyleyen bir belge haline getirildi. İlkokul sıralarından başlayarak toplumun tüm kesimleri, gerici, şoven, ırkçı kırmaları bir ideoloji ile yoğrulmaya ve sistemin açlık, yoksulluk, işsizlik ve hatta ölüm getiren sonuçları, kabullenilir, zorunlu yaşam olarak beyinlere kazınmaya çalışılıyor.

Kitlelerin bu uygulamaların karşısına dikilmesinin önüne geçilmesi için de, tüm demokratik haklar ortadan kaldırılıp alabildiğine sınırlandırılarak, kullanılmaz hale sokularak geri getirildi.

Sendikal örgütlenme özgürlüğü, getirilen barajlarla engellendi.

Sendikalara üye olma ve üyelikten ayrılma koşulları iyice ağırlaştırılarak, getirilen barajlarla özgür sendikalaşma engellendi.

Sendika yönetimlerine seçilebilme koşullara bağlanarak, işçilerin sadece kendi sendikalarındaki belirleyicilikleri ellerinden alınmakla kalmadı; sendikalar idari, mali yönüyle iktidarların denetimine sokuldu. Böylece özgür sendikalaşma tümüyle ortadan kaldırılmış oldu.

Sendikaların baskı grubu olma ve politika yapabilme hakları ellerinden alınarak, sınıfın zaten yasaklanan siyasi örgütselliğinin ardından, bağımsız tavırlılığı engellenmeye çalışıldı.

Grev, işçilerin işverenlerle girdikleri ekonomik hak mücadelesinde, üretimden gelen gücünü kullanma özgürlüğü olmaktan çıkartılıp, yasaklarla Yüksek Hakem Kurulu'nun ellerine bırakıldı.

Grevlerde işverenlere, üretime devam etme, fason üretme, makinaları dahil tüm eşyalarını işyerinden çıkarma hakkı getirildi.

Grevlerin haklılığını anlatma, dayanışmayı sağlama suç sayılarak yasaklandı.

Greve çıkış için getirilen düzenlemelerle işverenlere, istedikleri düzenlemeleri yapma süresi yaratıldı.

Toplu sözleşmenin sadece ticret taleplerinin bağlandığı sonuç olarak tanımlanması ile, işçilerin işyerinde çalışma düzeniyle ilgili, iş güvencesi ile ilgili taleplerde bulunması yasaklandı.

İşverenlerin toplu sözleşmeyi uygulamaması karşısında, işçilerin grev yapabileme hakkı yasaklanıp yargı yolu getirildi.

İşverenlere işçi temsilcileri de dahil olmak üzere işçileri işten atma hakkı tanındı.

Kamu işyerleri işverenler sendikasına dahil edilerek, devletin yeri net(açık) olarak belirlendi.

Bu düzenlemelere gelinceye kadar, DİSK ve bağlı sendikaları çalışmaktan

temsilciler gözetilene alınıp, kendilerinden zorla "bir daha sendikalarla uğraşmayacaklarına dair" belgeler alındı.

Sistemin kendi iç anarşisinin sonuçları da dahil olmak üzere, tüm açmazların sorumlusu olarak gösterilen DISK'in şahsında, sınıf cezalandırılmaya çalışıldı. Bütün bu sürede işçi sınıfının tüm yapıları büyük bir sessizlik ve suskunluk içinde izlemesinin tek nedeni kendisine kazandırılan bilinç idi. Ne kazanılmış haklarına sahip çıkabiliyor ne de sendikal önderlerine yaklaşabiliyordu. 12 Eylül'cüler düzenlemelerini bitirip sendikal faaliyete izin verdiklerinde, ortalıkta Türk-İş'ten başka sendikal örgütsellik yoktu. Onlar da iktidara temsilci vermektense, DISK i suçlamaktan geri dummuyorlardı. Özcesi "devlet sendikacılığını" sürdürüyorlar.

DISK üyesi işçiler sendikal önderlerinin yetersizliği ve -gizli öcnemeler de dahil-zorlama sonucu TÜRK-İŞ bünyesinde yığıldılar. Bekleme dönemindeki örgütsüzlük gidisteme de sürünce, yani bir örgütlülük yaratılmayınca açık bir deyişle Türk-İş yönetimlerine teslim oldular.

Bağımsız örgütlenme önerileri getiren çok az bir gruba omuz verilmedi ve desteklenmedi. Barajları aşabilen bağımsız sendikal örgütselliklerin, kendilerini korumanın ötesine geçemediklerini, bugün bile sendikal hakların önündeki tıkanıklıkları açmaktaki işlevlerini yerine getiremediklerini söylemek yanlış olmayacaktır.

1985 lere gelince artan ağır ekonomik baskı ve Türk-İş yönetimlerinin teslimiyetçiliği karşısında yükselen işçi taleplerine DISK yönetimlerinin cevabı tam anlamıyla bir teslimiyetti. Çünkü çok büyük bir ağırlığıyla politik arenada sosyal demokrat tercihi yapan yönetimler, yasakların kalkmasının parlamentoda güçlü temsilinden geçtiğini söylemişlerdi. Oysa çağımız demokrasi mücadelcelerinin tek ve biricik gücünün işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri olduğunun kanıtlandığı bir çağdı. Sınıf ekonomik platformda da olsa bağımsız örgütselliğini yaratıp gücünü koymadıkça 12 Eylül'cülerin "parlamentar demokrasi" sıralarından yasakların kaldırılması kararının çıkması ham hayalden öte gitmeyecekti. Sınıfın sorununun çözümünü, sınıfın örgütlü gücünün dışında arayan bu düşüncelerin bugün gelip dayandıkları nokta, Türk-İş - DISK birleşiminden başka birşey olmayacaktır. Bu çözümün kılıfı "sınıfın birliği" yapıstı olacak ve bu sonuç da, sınıfın kendi kararının dışından getirilip sınıfa dayatılacaktır.

İşçi sınıfının sendikal alandaki birliğini bir biçimsellik ve zorlama olarak gören düşüncelerin kolaycı bir yol seçtiğini de söyleyebiliriz. Zira 12 Eylülün zoruna ve "zorunluğa" dayalı Türk-İş'de yığılmayı birlik olarak tanımlamanın ve de yönetimlerin değişimi ile tüm sorunların üstesinden gelinebileceği düşüncesinin başka bir açıklaması olamaz. Türk-İş içinde çalışmak ayrı şeydir, örgütlenmek ayrı şeydir.

göre karar vermiştir. Yönetimlerde bulunan kişi ve grupların kararlarını, sınıfın kararları olarak sunan düşüncelerin, 12 Eylül-DİSK olayından hiç ders çıkarmadıkları açıktır.

Oysa işçiler bugün 9 yıllık suskunluklarını yırtarak düzene, işverenlere ve sendikal yönetimlere tepkilerinin en güzel örneklerini sunmaktadır. Bu başkaldırıları işyerlerinden doğmuştur. Emekle-sermayenin, sömürle-sömürülenin, yönetenle-yönetilenin somutta çatıştığı alanlardan, işyerlerinden doğan başkaldırının öğretisine gözler kapatılamaz. İşçiler hiçbir ayırım gözetmeksizin, işyerlerinden başlatıkları mücadelelerinin yarattığı örgütselliklerle, birlikteliklerle yürümekte ve haykırılmaktadırlar. İşte görev, mücadelenin içinden doğan bu birliktelikleri kalıcılaştırmaktır. İŞYERİ KOMİTE VE KONSEYLERİ olarak tanımlanan bu yapılarla, sınıf ve sendikal bilinçlerini geliştirerek nitelleşen işçi sınıfı, dikey örgütselliği olan SINIF VE KİTLE SENDİKASI'ni da yaratabilecektir. İçinde bulunulan koşullara ve işçilerin kararlarına bağlı olarak sendikal örgütselliğin yeri belli olacaktır.

İşte İŞÇİLERİN SESİ, sınıfın geçmiş mücadele deneyimlerinin ve bugünün somutunun bir ürünü olan çözümlemeyi hızlandırmanın bir aracı olarak çıkmaktadır.

İşyeri komitelerinin üzerinde yükselerek SINIF VE KİTLE SENDİKASI'nın yayılması sürecinde karşılaşılabilecek sorunların aşılmasında aydınlatıcı olacaktır.

İşçilerin kendi sorunlarını kendilerinin dile getirdiği ve bu sorunların işyerleri temelinde yükselecek devrimci sendikal yapılanma doğrultusundaki çözümlemelerini yazdıkları yayın olacaktır.

Dokuz yıldır yoğunlaştırılarak sürdürülen ideolojik saldırıların yarattığı tahribatı gidermeyi görev bilen yayın olacaktır.

Tüm işyerlerinde yaşananları duyurmayı, işverenlerin ve siyasi iktidarlarının karar ve uygulamalarını, karşı çözüm önerileriyle işçi sınıfına duyurmayı amaçlayan yayın olacaktır.

İşçiler üzerinde oynamakta olan çok yönlü ayrımcı yayınların boşa çıkarılmasında doğrudan işçilerin çözümlemelerinin yer aldığı yayın olacaktır.

Sendikal alanda yayını sürdüreceği olan İŞÇİLERİN SESİ olarak tüm işçi sınıfının ve sınıfa inanmışların çok yönlü omuz vermelerini bekler, işyerlerinde sizlere ulaşacağımızı duyururuz.

Dayanışma ve abone için
Yapı Kredi Bankası
Çağlayan Şubesi.
TL. Hesap No: 12096-4
Döviz

İŞÇİLERİN SESİ

Gazetesi adına
Çetin UYGUR
Nisan 1989